

D'ombres i arrels

Lucia Pietrelli

Fa quasi vint anys vaig deixar Itàlia i, enmig de la travessia –de Pisa a Madrid, de Madrid a Barcelona, fins arribar després a Mallorca–, em vaig enamorar de la llengua catalana. Aquesta trobada atzarosa amb un idioma que desconeixia va convertir el català en la meua llengua amant, amb la què ara mateix escric, penso, somnio, amb la què aleno.

El que més m'agrada fer en el món és llegir, després escriure. Quan escric, m'agrada viatjar a un món altre i des d'allà treballar fins a la hipèrbole els temes i les preguntes que m'obsessionen. La tirania del temps, per exemple, la fragilitat dels records, les múltiples cares de cada persona i de cada lligam humà. Quan escric, som feliç. La realitat no em basta, no compleix ni sadolla totes les aspiracions, totes les necessitats que em punxen, i crec que només les arts em poden ajudar a suplir aquesta falta, dia rere dia.

La meua escriptura és el segon cor que voldria o el tercer ull que enyoro per tenir una visió més ampla i lliure de les coses. La passió i la por son els motors de les meves paraules i dels mons que creo a través d'elles. Escric des del cos, no des de les meves experiències. Escric perquè m'agrada donar forma a tot allò que m'habita el cap. Cerco amb desesperació la música pròpia de cada text, sigui prosa o poesia, perquè en mi la creació d'un món passa també per la creació de la seva pròpia melodia. Em costa donar un llibre per acabat perquè tot es mou i la coherència no existeix més enllà del minut present, així que cada imatge, cada sentiment, sempre podria ser dit d'una altra manera, sempre podria ser millorat. Per això no torno a llegir els meus llibres una vegada que estan publicats, ja han deixat de pertànyer al meu temps, ja no son meus, sinó dels lectors que tenen ganes de viatjar amb mi. I jo passo a capbussar-me dins d'un altre univers.

L'etern retorn de les paraules, siguin escrites o llegides, aquesta és l'ombra que m'acompanya.

Les arrels ja les vaig perdre temps i espai enllà.